

K.K.T.C.

YAKIN DOĞU ÜNİVERSİTESİ

FEN EDEBİYAT FAKÜLTESİ

TÜRK DİLİ VE EDEBİYATI BÖLÜMÜ

1958 – 1974 YILLARI ARASI

KIBRISTA YAŞANAN CANLI HATIRALAR

MEZUNİYET ÇALIŞMASI

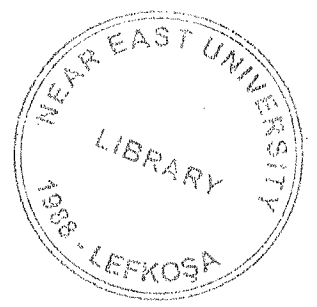
HAVVA AKTUNÇ

DANIŞMAN

DOC. DR. BÜLENT YORULMAZ

LEFKOŞA

2000

İÇİNDEKİLER

ÖNSÖZ.....	1
GİRİŞ.....	2
1960 YILI ANILARI.....	3
Ahmet Aktunç.....	4,5
1963 YILI ANILARI.....	6
Nihat Aktunç.....	7
Nevber Karacaali.....	8
1964 YILI ANILARI.....	9
Hüseyin Bozan.....	10
1967 YILI ANILARI.....	11
Fahri Arıkbuka.....	12
1968 YILI ANILARI.....	13
Ahmet Aktunç.....	14
Nihat Aktunç.....	15,16,17
1969 YILI ANILARI.....	18
İrfan Aktunç.....	19

1970 YILI ANILARI.....	20
Osman Aktunç.....	21
1973 YILI ANILARI.....	22
Osman Aktunç.....	23,24
1974 YILI ANILARI.....	25
Osman Aktunç.....	26,27,28,29
Şevket Sürel.....	30
Kişi Adları Dizini.....	31
Yer Adları Dizini.....	32,33

ÖNSÖZ

Kıbrıs Türkünün anılarını canlı tutmak için, Yakın Doğu Üniversitesi, Fen Edebiyat Fakültesi, Türk Dili ve Edebiyatı Bölümü olarak bu çalışmayı yaptım.

Bölüm olarak yapmış olduğumuz bu mezuniyet çalışması, Kıbrıs Türkünün çektiği çileleri, ıztırapları anlatması ve bizleri tekrar o günlere götürmesi bakımından önemli bir yer tutmaktadır. Çünkü, Kıbrıs Türk toplumu bu günkü duruma gelebilmek için büyük bir mücadele vermiştir. Bu mücadelenin en büyüğü de, Kıbrıs'ın kendilerine ait olduğunu iddia eden ve adayı Yunanistan'a bağlamak için ellerinden geleni yapan Rum toplumuna karşı olmuştur.

Bu mezuniyet çalışmasında bana yardımcı olan, özellikle Doç. Dr. Bülent Yorulmaz'a, babam Osman Aktunç'a, dedelerim Hüseyin Bozan ve İrfan Aktunç'a, amcalarım Ahmet Aktunç ve Nihat Aktunç'a, dayım Fahri Arıkbuka'ya, eniştem Şevket Sürel'e ve aile dostumuz olan Nevber Karacaali'ye gönülden teşekkür ederim.

Lefkoşa, Haziran 2000

HAVVA AKTUNÇ

GİRİŞ

Bu anılar, 1958 – 1974 yılları arasında Kıbrıs Türkü'nün anılarını canlı tutmak için yazılmıştır.

Bu anıları yazarken, çok fazla zorluklarla karşılaşmadım. Çünkü, bana bu anıları anlatanların hepsi ailemden kişilerdi ve herkes başından geçen anıyı seve seve anlattı. Tabii ki, anılar anlatılırken duygulanıp hüzünlenenler ve ağlayanlar da olmadı değil. Özellikle, dedelerim anlattıkları anılara, kendilerini o kadar kaptırmışlardı ki, sanki o olayları o an yaşıyorlardı. Onların, kendilerini bu kadar kaptırarak anlatmaları beni de çok etkilemişti. Olaylar anlatılırken, sanki ben de o olayları yaşamışım gibi geliyordu.

Sonuç olarak şunu söylemek istiyorum. Bu mezuniyet çalışması sayesinde, ben ve bana çalışmamda yardımcı olan birçok kişi, geçmişimize yeniden döndük ve geçmişin asla unutulamayacağı gerçeğini bir kere daha anlamış olduk.

1960 YILI ANILARI

1960 yılında, Rumlardan ve Türklerden oluşan "Kıbrıs Ordusu" ismi altında, herhangi bir olaya karşı Kıbrıs'ın varlığını korumak için, bir ordu kurulmuştu. Ben de bu ordunun üyelerinden bir tanesiydim. Eğitime beraber çıkıyoruz, yemeği beraber yiyoruz, nöbetleri birlikte tutuyoruz, her şeyimizi aynı birlik altında olduğumuz için hep beraber ifa ediyorduk (yapıyorduk). Bütün eğitmenlerimiz Rumlardandı. Bizlere, bu görevi yaptığımızdan dolayı dolgun bir ücret veriyorlardı.

Her şey yolunda gider derken, Rumlar bizden habersiz anayasayı çiğnemeye başlamışlardı. Tek hedefleri bizi oyalayıp Kıbrıs'ı bir çırpıda Yunanistan'a bağlamaktı. Bu iş uzunca bir süre böyle gitmişti. Ama, büyüklerimiz işin kötüye gittiğini anlayınca, bu durumun böyle gidemeyeceğini Rumlara bildirmişlerdi. Rumlar yine hiçbir şey olmamış gibi bizleri eğitiyor, aynı Kıbrıs bayrağı altında bizi toparlamaya çalışıyorlardı. Ama asıl niyetleri, Megalo İdea'yı (Kıbrıs'ı Yunanistan'a bağlamak) gerçekleştirmekti. Biz bunu erken fark ettiğimiz için, Türkler ve Rumlar ikiye ayrılmıştı. Bunun yanında polislerimiz de karışık çalışıyorlardı. Türk köylerine gidildiğinde kötü muamele, Rum köylerine gidildiğinde ise iyi muamele yapıyorlardı. Hangi Türk'ün üzerinde veya evinde ruhsatsız tüfek olduğunu bize çaktırmadan, ağzımızdan almaya çalışıyorlardı. Biz de bunları bildiğimiz için, aniden bir Türk köyüne baskın yapacağımızda derhal o köye, "Falanca saatte geliyoruz, dikkatli olun!" diye haber gönderiyorduk. Üzerinde tüfeği olan veya evinde ruhsatsız tüfek bulunduran, hemen bunların hepsini saklıyordu.

Rum askerleri ise, ihbar üzerine gittikleri bu köylerde hiçbir tûfeğe rastlayamadıkları için, "İçimizde casus mu var?" diye bizlere söyleniyorlardı. Biz de bunlara hiç aldırmadan, görevimizi Türklüğü korumak için yerine getiriyorduk.

AHMET AKTUNÇ(65)

YENİ BOĞAZIÇI (AYSERGİ)

1963 YILI ANILARI

21 Aralık 1963'te, Lefkoşa Türk Lisesi'ne gidiyordum. Bir landrover Rum polisi ve askeri gelip, Atatürk büstünü taramaya başladılar. Biz de, o sırada teneffüste idik ve okul da büste yakın olduğundan dolayı, bu olayı görebiliyorduk. Daha sonra, okulun avlusundan Rum askerlerine ve polislerine taş savurmaya başladık. Bunu gören Rum polisleri, okulun avlusunda bulunan öğrencilerin üzerine kurşun yağdırmaya başladılar. Bunun üzerine yere yattık. Bu arada, 8-9 kişi yaralanmıştı. Rum polisleri ve askerleri paniğe kapılıp, hızla oradan ayrıldılar. Okuldaki öğretmenler yaralı talebeleri hastaneye götürdüler. Olay hemen Türk tarafında ve adada bomba gibi patlamıştı. Herkes panik içerisinde alışılmamış bu olay karşısında, ne yapacaklarını bilemiyorlardı. Fakat, en erken bir zamanda toparlanılmıştı. Bu olayla beraber 1963 olayları da patlak verdi.

NIHAT AKTUNÇ (54)

GAZİ MAĞUSA

1963-1964 yılları arasında, Lefkoşa'nın Dereboyu mevkiinde (Osman Paşa Caddesi), gece saat 21:00 sıralarında bölgeye yayılan Rumlar, Türk evlerine girip Türkleri taciz etmeye başlamışlardı. Ben de, işleri olan komşum yüzbaşının evine gitmiştim. Aniden kapının açılıp, içeriye Rumca konuşan askerlerin girdiğini gördüm. Ev sahibi olan yüzbaşı, görevde olduğu için evde yoktu. Biz korkumuzdan yüzbaşının üç çocuğu ile birlikte banyo odasına girip saklandık. Çocuklar banyonun içerisine, ben de kapının arkasına saklandım. Rum askerleri geliş güzel evin içerisine ateş açmaya başladılar. Aniden banyo kapısının açıldığını gördüm. Banyonun içerisinde bulunan çocukların üzerine sayısını hatırlayamadığım kadar mermi yağdırmaya başladılar. Çocukların beyinlerinin tavana yapıştığını gördüm. Rum askerleri, benim kapının arkasında olduğumu görmediler. Fakat, o darama esnasında, kapıyı delip geçen bir kurşun, sağ elimi dirseğimden delip geçmişti. Yaram çok acıyordu ama, beni görmelerini istemediğim için, acımı yenip sesimi çıkarmadım. Herkesi öldürdüklerini sanan Rum askerleri, hemen çekip gitmişlerdi. Bu arada olduğum yerden kalkıp, kendimi kaybetmeden diğer komşuları aramak istedim. Zaten gürültüyü duyan komşular, kapının önüne gelmişlerdi. Benim elimi bir bez parçası ile sarıp hastaneye götürdüler. Elimden ameliyat olmama rağmen, yara bir türlü geçmek bilmiyordu. Uzun bir zaman bekledikten sonra, elim dirsekten aşağıya kadar kangren olmuştu. Apar topar Londra'ya gittim. Artık, elimdirsekten aşağıya tıbbi olarak muamele yapılamıyordu. Kangrenin dirsekten omuza doğru ilerlememesi için, doktorlar elimi dirsekten kesmek istediler. Ben de yapacak başka bir şey kalmadığı için, kesilmesine izin verdim. Doktorlar, elimi kestikten üç ay sonra takma bir kol taktılar.

NEVBER KARACAALİ (60)

MERİÇ (MORA)

1964 YILI ANILARI

1964 yılında, köylerden çıkıp Lefkoşa'ya gitme yasağı vardı. Köyden çıkıp Lefkoşa'ya gidebilmek için, Rum barikatlarından geçmek mecburiyetinde kalıyorduk. Bütün köylerden gelen otobüsler orada sıralanır ve saatlerce yoklanıp Lefkoşa Türk kesimine geçebilmek için sıra bekliyorduk. Rum çapulcu askerlerinin gönülleri olup da bizleri yoklayıp serbest bırakmaları için, saatlerce güneşin altında veya yağmurun altında beklemek mecburiyetinde kalıyorduk. Bunun bir de tersi oluyordu. Yani, Lefkoşa'dan köyümüze geri döndüğümüzde de aynı olaylarla karşı karşıya kalıyorduk. Bu durum bizim için başlı başına bir ıstırap haline geliyordu. Lefkoşa'dan köye dönerken, köye kurşun ve tabanca geçirebilmek için ekmek yapar ve kurşunları ekmeğin içerisine koyup barikatlardan öylece geçirirdik. Bin bir korku içerisinde bu görevleri harfiyen yerine getiriyorduk. Bunları, vatani korumak için yapmak mecburiyetindeydik. Çünkü, köylerimizde mermi ve tüfek yoktu. Ayrıca bütün tüfekleri köyümüze geçirebilmek için gece yarısından sonra, dağlık bölgelerden düşmana görünmeden yavaşça ve gizlice köyümüze gitmek için yola çıkardık. Bütün bunları yapmak için, gece iyi giderse, en az beş altı saat dağdan yürümek mecburiyetinde kalıyorduk.

Bütün bunları vatan ve milletimizi korumak için, ölümü hiçe sayarak gerçekleştiriyorduk. Ne mutlu ki, bunları yapa yapa bu günlere geldik.

HÜSEYİN BOZAN (70)

GÜZELYURT

1967 YILI ANILARI

1967 yılında Kıbrıs'ta olaylar devam ederken, biz de Türkiye'de tahsilde idik. Türkiye'de "Kıbrıslı Talebeler Cemiyeti" kurulmuştu. Gönüllü olarak Kıbrıs'a geri dönüp Erenköy'e çıktık. Daha, Erenköy'de üçüncü ayımızı doldurmamıştık ve Rumlar da Erenköy'e talebelerin çıktığı haberini alınca, Erenköy'e saldırdılar. Çok büyük ve şiddetli çarpışmalar başlamıştı. Bu arada Erenköy'ün kuzey tarafı deniz ile, güney tarafı ise, Rum askerleri tarafından çevrili idi. Rumlar bunu iyi değerlendirmek isteyip, bizi denize dökmek istemişlerdi. Harp çok şiddetli devam ediyordu. Biz, hiçbir yerden yardım alamıyorduk. Bunu da Rumlar çok iyi değerlendiriyorlardı. Hatta denize nasıl döküleceğimizi görmek için, Rum kesimlerinden otobüs dolusu Rum halkı, bu zevki tatmak için seyretmeye gelmişti ve bölgede yerlerini almışlardı. Anavatan Türkiye, bu durumu çok yakından takip ettiği için, hemen vakit kaybetmeden jet uçaklarını Kıbrıs'a gönderdi. Hiç unutmuyorum, uçaklar gelip bombalamaya başladıkları an, Rumlar neye uğradıklarını anlayamadan panik içinde kaçmaya başladılar. Seyretmeye gelen Rum halkı ise, nasıl kaçacaklarını şaşırmışlardı. Onlar bizi değil, biz onları seyretmeye başlamıştık. Bu olaydan sonra Rumlar, bir daha Erenköy'e saldırma girişiminde bulunmadılar.

Her şey yoluna girmişti ve biz de iki yıl sonra Türkiye'ye geri dönüp, tahsilimizi tamamladık ve tekrar Kıbrıs'a döndük.

FAHRİ ARIKBUKA(58)

KÜÇÜK KAYMAKLI

1968 YILI ANILARI

1968 yılında, Kıbrıs ordusunda olduğum için, Tabur Komutan yardımcılığı yapıyordum. O sırada da Köfünye olayları başlamıştı. Ben de burada görev yapıyordum. Aniden köyün girişinde silah sesleri duyulmaya başladı. Biz daha ne olduğunu fark edemedik, Rumlar köyün girişine gelmişlerdi. Silahlı olan Rumlar, köyün içerisine dağılmaya başlamışlardı. Arap dediğimiz bir köylü, köyün içerisine giren Rum komutanını, kapının köşesinden av tüfeği ile vurmuştu. Rum komutanı vurulduğu yerde ölmüştü. Fakat Rumlar, Arap lâkaplı arkadaşımızı hemen yakalamışlardı. Arap'ın elini ayağını bağlayıp kapısının önünde bulunan tahta direğe bağlamışlardı. Üzerine mazot dökerek ateşe vermişlerdi. Kimsenin elinden Arap'ı kurtarmak için bir şey gelmiyordu. Çünkü köy, artık Rum askerlerinin eline geçmişti. Bu olay karşısında korkuya kapılan köy askerleri, can korkusuna düşüp ovalara kaçışmaya başlamışlardı. Bizler, harup ağaçlarının üzerine çıkmıştık. Yan taraftaki harup ağacının üzerindeki arkadaşım yaralı olduğu için, yere kan damlıyordu. Rum askerleri gelişi güzel havaya ateş açarak ovada bizi arıyorlardı. Bizler çok korkmuştuk. Rumlar tam yanımızdan geçmişlerdi ama, bizi görememişlerdi. Artık gece olmuştu ve karanlıktan faydalanarak diğer yakın Türk köylerine gitmiştik. Rumlar yakaladıkları diğer gençlerimizi götürüp kurşuna dizmişlerdi. Kadınların ise ırzlarına geçmişlerdi.

AHMET AKTUNÇ (65)

YENİ BOĞAZIÇI (AYSERGİ)

1968 tarihinde Aliminyo Köyü'nde, sabahın erken saatlerinde silah sesleri duyulmaya başladı. Aliminyo, küçük bir Türk köyü olduğu için, saldırılara ancak iki saat dayanabilmişti. Köyün de etrafı Rum askerleri ile sarılı olduğundan, köye başka yerlerden hiç yardım gelemiyordu. Rum atışlarına Türkler silahları ile cevap verdikleri için iki saat sonra köye giren Rumlar, "Bize niye kafa tuttunuz?." deyip, küfür etmeye başladılar. Rumlar daha sonra, köyde eli silah tutan herkesi alıp götürdüler ve köyün dışında sıraya dizip öldürdüler. Ancak Mehmet arkadaşımız, vurulmamıştı ve vurulmuş gibi yapıp arkadaşları ile yere yığılmıştı. Daha sonra Rumlar, şiro getirip Türkleri gömmek için oradan ayrılmışlardı. Bazılarının kafalarına kaçarken bile tüfek sıkıyorlardı. Ölmeyip de can çekişen veya inleyenleri geriye dönüp tekrardan kurşuna dizmişlerdi. Orasını terk edip giden Rumlardan sonra ölmeyen Mehmet arkadaşımız, ağır ağır kalkıp en hızıyla oradaki arenadan uzaklaşmıştı. Ama, Mehmet'in dili günlerce korkudan kilitlenmişti. Şu anda, Girne'de ikâmet etmektedir.

NIHAT AKTUNÇ(54)

GAZİ MAĞUSA

1968 yılında, otobüslerin köylerden Lefkoşa'ya gelmeleri çok zordu. Bazı TMT' (Türk Mukavemet Teşkilatı) cilerin Rumlar tarafından arandığı biliniyordu. TMT'ci Türk gençlerinin fotoğrafları kâğıtlar üzerinde çoğaltılarak Lefkoşa kesiminin kahvehanelerine, askeri bölgelerine, polis kuvvetlerine ve tüm Rum mevzilerine asılmıştı. Bu fotoğraf sahiplerinden herhangi bir Türk, Lefkoşa'ya gelmek için Rum barikatlarından geçmek mecburiyetindeydiler. Bu zor şartlar altında Türklerin aranan şahıs olup da, Lefkoşa'ya gelmek istedikleri zaman ya saçlarını uzatıyor, ya da sakallarını uzatmak mecburiyetinde kalıyorlardı. Herhangi biri, bu haliyle bile tanındığı an, polis tarafından tutuklanıyordu. Tutuklanan kişi veya kişiler doğruca karakollara götürülüyor ve sorgulanmaları başlatılıyordu. Kıl kadar suçlu oldukları tespit edildiği an, tonlarca dayak atılıyor ve bunları yargısız tutukluyorlardı. Ya tırnakları çekiliyor ya da vücutlarına keskin aletlerle çizgiler çiziliyordu. Bunun yanında, beş altı ay hapis yatırılıyor ya da öldürülüp kayıplar listesine geçiriliyorlardı.

Bir gün, Ahmet adındaki bir TMT'ci rahatsızlanmış ve Lefkoşa'daki bir doktora gelip ameliyat olması gerekiyordu. Bu gencin saç sakal büyümesini, bu sancılar bekleyemezdi. Lefkoşa'nın girişine kadar otobüsle gelip, orada inerek, yaya olarak gizlice Türk tarafına geçmek mecburiyetindeydi.

Rum mevzisinin yanından geçmek için, gizlenmek gerekiyordu. Lokmacı Barikatı dediğimiz Lefkoşa çarşısı içerisinde Türk ve Rum

mevzilerinin hemen hemen iç içe olduğu bir bölge vardı. Bu bölgeden içeriye sızmaya çalışan TMT'ci Ahmet arkadaşımız, bin bir korku ile Türk tarafına doğru gelirken, oradaki nöbetçi mücahit durumu bildiği için, Rum nöbetçisinin dikkatini çekmeye çalışıyor ve ona sözlü olarak sövmeye başlıyordu. Bu arada, TMT'ci Ahmet arkadaşımız bundan faydalanarak, tam Türk mevzisine geçeceği sırada, 2-3 m. kala Rum askeri tarafından fark ediliyor. İki nöbetçi arasında karşılıklı atışlar başlıyor. Atışlara hedef olmamak için yere yatan Ahmet arkadaşımız, sürüklenerek Türk mevzisinin içerisine girip kurtuluyor.

Ahmet, Türk tarafına geçer geçmez, hastaneye kaldırılıp ameliyat ettirildi ve yirmi gün sonra iyileşerek aramıza geri döndü.

NIHAT AKTUNÇ(54)

GAZİ MAĞUSA

1969 YILI ANILARI

1969 tarihinde, Kırıkkale Köyü'nde, gece saat 23:00'te nöbette olduğum sırada, köyün içinden geçmekte olan Rum polis cibi aniden durdu. Onlar beni görmüyorlardı. Fakat, ben onları görebiliyordum ve ne yapacaklarını da biliyordum. Çünkü, yarım saat önce telefon konuşmalarını dinlemiştim. Rum telefonlarını onlara çaktırmadan hatlardan kesip, bizim telefonlara paralel olarak bağlamıştık. Yedi Rum polisi bazı mevzilerimizi taradıktan sonra ciplerine binip kaçacaklardı. Onların bu planlarını gerçekleştirmelerine fırsat vermeden, biz onların ciplerine ateş açmaya başladık. Rum polisleri neye uğradıklarını anlayamadılar. Bir Rum polisi de yaralanmıştı. Rum polisleri yaralı arkadaşlarını da alıp köyden uzaklaştılar. Üç dört saat sonra, köy kenarına çok sayıda Rum askeri geldi ve dört saat karşılıklı ateş edildi. Dört saat sonra hiçbir şey yokmuş gibi çekip gittiler.

İRFAN AKTUNÇ (83)

KIRIKKALE

1970 YILI ANILARI

1970 tarihinde Yiğitler Köyü'nde, Yusuf Yolcu isimli mert bir mücahit, gece kahvehaneden çıkıp evine giderken, Rumların köşe başında kurmuş oldukları pusuda kahbece şehit edilmişti. Yarım saat sonra, Yusuf Yolcu ölü olarak yolun ortasında Türkler tarafından bulundu. Bir anda köyde ve civar köylerde olay hemen duyuldu. Bunun üzerine bölgede bulunan herkes, mevzilerde silah başına geçti.

İki gün sonra, yine Yiğitler Köyü'nde mücahit olan Mehmet Koreli, saat 12-00'de Rum kahvehanesine gizlice sızıp, kahvehane içerisinde bulunan Rumların üzerine ateş açıp kaçarken, bir de el bombası savurmuştu. Bu olayda bir Rum ölmüş, üç Rum da yaralanmıştı. Köyde ve köy civarında durum yeniden ateşlenip, haftalarca Türkler ve Rumlar mevzilerden çıkmadılar.

Bir iki ay geçtikten sonra ve durum gerginliğini korumasına rağmen, Türkler ve Rumlar kahvehanelerine, bahçelerine ve işlerine yeniden gitmeye başladılar. Geçici bir süre için, iki taraf da durumu sineye çekmişlerdi.

OSMAN AKTUNÇ (46)

YENİ KENT (GÖNYELİ)

1973 YILI ANILARI

1973 yılında, Türkler Rum tarafına gidip, oralarda her türlü işlerde çalışıyorlardı. Rumlar, Türklerin oralarda çalışmalarından memnun olsalar bile, bazı E.O.K.A.'cı Rumların Türklerden kıskanıp, her olayda kavga çıkartmak istedikleri gözlemleniyordu. Her an çatışma çıkabilir ve Türk Rum'u, ya da Rum Türk'ü öldürebilirdi. Bu durumlar karşısında, E.O.K.A.'cı Rumlar her fırsatta "Türlere ölüm. Kıbrıs Rum'dur, Rum kalacaktır. Kıbrıs Yunanistan'ın bir parçasıdır." sloganlarıyla Türkleri daima kışkırtıyorlardı.

Bir gün, on onbeş civarında E.O.K.A.'cı Rum genci bir araya gelip, dört beş Türk gencinin çalıştığı bir iş yerini resmen baskın etmişlerdi. Hiç beklenmedik bir anda, söz düellosundan kavga etmeye başladılar. İnşaat yeri olduğu için orada çapa, kürek, mala gibi kesici aletler bulunuyordu. Kavga ateşlenmişti. Herkes can korkusu ile eline geçirdiği kesici aleti birbirine savurmaya başlamıştı. Her iki taraftan da, feci şekilde yaralananlar olmuştu. Rum polisi, olayı duyup hemen oraya gelmiş ve Rum gençlerini alarak karakola götürmüşlerdi. Rum gençlerinden yaralı olanları hastaneye, diğer Rum gençlerini ise, sorguya çekmeden hiçbir şey olmamış gibi evlerine göndermişlerdi. Yaralı Türk gençlerini ise, hastaneye göndereceklerine sorgulamaya başlamışlardı. Yapılan sorgulama esnasında, çok kan kaybeden bir Türk genci ölümle karşı karşıya gelmişti. Kendinden geçen Türk gencini hastaneye gönderecekleri yerde, Türk tarafına göndermeyi uygun buldular. Yaralı Türk gencini, arkadaşları omuzlayarak Türk tarafına getirene kadar, genç ölmüştü. Bunun üzerine kavgadan dönen iki Türk genci geri dönerek,

Türk tarafına yakın olan ve önlerine çıkan ilk Rum gencini tabanca ile vurup hemen geri kaçmışlardı.

Ertesi gün, gazeteden öğrendiğimiz kadarıyla Rum gazetelerinde, "Rum genci, Türkler tarafından barbarca öldürüldü" diye başlık atılmıştı. Böylece, ölen Türk gencinin de kanı yerde kalmamıştı.

OSMAN AKTUNÇ(46)

YENİ KENT(GÖNYELİ)

1974 YILI ANILARI

1974'de, Kırıkkale Köyü'nde gece nöbetini tuttuğum sırada, okul avlusundaki nöbet kulübesinin tüm etrafı teller ile çevriliydi. 02:00 sıralarında, okulun etrafını çeviren tellerin, birisi tarafından incitildiğini ve sesin geceleyin yükseldiğini duyduk. Diğer nöbetçi arkadaş'a, "Şaka yapıp, telleri sen mi elledin?" diye sorduk. O da bize, "Hayır, ben telleri ellemedim, tel sesini ben de işittim." dedi. Bunun üzerine, ellerimizde bulunan tüfeklere mermileri sürdük. Gece karanlığında hiçbir şey göremiyorduk. Fakat Rum askerleri sızma yapıp, 200m. yakınımıza kadar gelmişlerdi. Bir de ne duyalım! Rum köyünden makine sesleri yükselmeye başladı. Bu makineler sabaha kadar Türk bölgelerinde çalıştı. Artık, tüm arkadaşlarımız mevzide ayaktaydılar ve sabah 05:00'te şafak ağarmaya başlamıştı. Bize yaklaşan gözcü Rumları , sabah karanlığında fark etmeye başlamıştık. Makine sesleri ise şiro olup, köyümüzün yanına üç tane büyük çukur kazmışlardı. Artık, bu çukurları fark edebiliyorduk. Tüm köyü bu çukurlara diri diri gömmek niyetinde olan Rumlar, mevzilerimize karşı ateş açmaya başlamışlardı. Saatler 07:00'yi gösteriyordu. Bitmek tükenmek bilmeyen karşılıklı silahlar çalışıyordu. Bu arada, biz mevzide olduğumuz için, Rumlardan bazılarının bu çatışma sırasında yere düştüklerini görebiliyorduk. 12:00 sıralarında ateş aniden kesilmişti. Rumlarda bir panik vardı. Bu panik, kendi yaralılarını toplamak istemeleri idi.

Saatler 16:00'yı gösterdiği sırada, tekrar acımasızca karşılıklı atışlar başlamıştı. Bu atışlar saat 19:00'a kadar sürdü. Gece

karanlığından faydalanarak ihtiyar, kadın ve çocukları kurtarılmış bölge olan Afanya Köyü'ne kaçırmıştık. Artık köyde sadece mücahit vardı. Sabaha yakın ise, Mehmetçik imdadımıza yetişmişti. Bizi gömmek için açtıkları kocaman çukurlar, bu olaydan sonra ziyaret yeri olarak bir süre kullanıldı. Rum çapulcuları (korkup kaçan askerler) ise, Mehmetçik'in önünde tutunamayıp geri bölgelere kaçtılar. Biz de, Kırıkkale Köyü olarak, Mehmetçik'in sayesinde kurtulmuş olduk.

OSMAN AKTUNÇ(46)

YENİ KENT(GÖNYELİ)

1974 Kıbrıs Türk Barış Harekâtı sırasında, Günebakan Köyü'nde askerlik yapmaktaydım. Her gün Rumlar ile birlikte karşılıklı çatışmaya giriyorduk. Rumlar ile aramızdaki mesafe 700 – 800 m. idi. Rumlar deniz kenarında mevzilenmiş, biz ise Yeşilirmak'a uzanan bölge üzerinde mevzilenmiştik. Geceleri karşılıklı atışlar devam ederken, üç veya dört kişilik bir dinleyici postası (Tim), düşmanı dinlemeye ve bulundukları bölgedeki güçlerini ölçmeye çıkıyorduk. Rumlar, mevzilerinin güvenliğini sağlayabilmek için, birçok köpek besliyorlardı. Bu köpekler geceleyin insan kokusunu alır ve mevzilere kimseyi yaklaştırmazlardı. Ancak bizler, köpeklerin bizi hissetmemeleri için, geceleyin mevzilerine yaklaştığımız zaman, gömlek ve pantolon çıkararak köpeklerin bizi hissetmemelerini sağlıyorduk. Çünkü, geceleyin çıplak insanı köpekler hissedemiyormuş. Gerçekten de, köpekler bizi hissetmemişti. Mevzilerine yaklaşıp her şeyi öğrenip kaçmaya hazırlandığımız zaman, Rumlara ertesi günü hissedebilecekleri işaretler ve izler bırakıyorduk. Sabah uyandıkları zaman bu durumu gören Rum askerleri şaşırıp kalıyorlardı.

Beş on gece sonra, rüzgârlı bir gecede, Rum askerleri bizim mevzilerimize sızıp direkdeki bayrağı indirdiler. Bayrağın yıldızını ortadan kestiler ve küçük bir köpek yavrusunu ayaklarından bağlayıp bayrak direğine astılar. Biz de ertesi sabah, bu durumla karşı karşıya kaldığımız zaman çok şaşırmıştık. Bu demekti ki; biz sizin geldiğinizi hissettiğimiz gibi, siz de bizim geldiğimizi hissedin. Bu durum, aylarca sürdü ve biz de, bazı tedbirler almak zorunda kaldık. O günden sonra,

hiçbir zarar ve ziyana rastlanmadı. Bir gece ise, bizden, dinleme postası dinlemeye giderken, Rumların da dinleme postası Türkleri dinlemeye geliyorlardı. Mevzilerin ara bölgesinde birbirimizi hissetmiştik. Çok şiddetli karşılıklı çatışma başlamıştı. Bizler de Rumlar da karşılıklı canlarımızı zor kurtardık. Karanlıktan faydalanarak, biz kendi bölgemize, Rumlar ise kendi bölgelerine kaçabildik. Uzaktan uzağa tekrar gece atışları sabaha kadar devam etti. Bu olayların sonunda, birbirimize hiçbir zarar vermedik ve ondan sonra da hiçbir tedbiri elden bırakmadık.

OSMAN AKTUNÇ (46)

YENİ KENT (GÖNYELİ)

1974 yılında, şanlı barış harekâtımız başlamıştı. Bu arada deliye dönen Rumlar, ne yapacaklarını şaşırılmışlardı. Lefkoşa'nın Ledra Palace bölgesinde nöbet tuttuğumuz yerlere, yağmur gibi mermi ve havan topu yağdırmaya başlamışlardı. Biz, ilk anda başımızı mevzilerden bir an olsun kaldıramamıştık. Şanlı Türk askerleri ise, paraşütlerle Girne – Boğaz mevkiine iniş yapıyorlardı. Denizden ise, askerimiz karaya hızla çıkıyordu. Biz ise, radyolardan anons halinde bütün bu olanları dinliyorduk. Bu heyecan ile kudurmuş olan Rumların üzerlerine, biz de kurşun yağdırmaya başlamıştık. Rumlar, bu durum karşısında bizden böyle bir karşılık verileceğine kesinlikle inanmadıkları için afallamışlardı. Çok geçmeden üç dört saat içerisinde, kahraman Mehmetçikler yanımıza ulaşmışlardı. Zaten, o gün biz de hücumla kalkıp, Ledra Palace sınırına kadar o bölgeyi ele geçirmiştik. O gün bu gündür, o bölgede şanlı bayrağımızı dalgalandırıyoruz.

ŞEVKET SÜREL(58)

LEFKOŞA

KİŞİ ADLARI DİZİNİ

AHMET 16,17

ARAP 14

MEHMET KORELİ 21

MEHMET 15

YUSUF YOLCU 21

YÜZBAŞI 8

YER ADLARI DİZİNİ

AFANYA (GAZİ KÖY) 27

ALİMİNYO KÖYÜ 15

BOĞAZ 30

DEREBOYU 8

ERENKÖY 12

GİRNE 30

GÜNEBAKAN KÖYÜ 28

KIRIKKALE (MELÜŞA) 19,26

KÖFÜNYE 14

LEDRA PALACE 30

LEFKOŞA 8,10,16,17,30

YEŞİL IRMAK 28

YİĞİTLER KÖYÜ 21